

Жи-ли со-бі дід та ба-ба та до-жи-ли-ся уже до то-го, що й хлі-ба не-ма. Дід і про-сить:

- Ба-бу-сю! Спе-кла б ти ко-ло-бок!
- Та з чо-го ж я спе-чу, як і бо-рош-на не-ма?
- От, ба-бу-сю, пі-ди в хиж-ку та на-змі-тай у за-сі-ку бо-ро-шен-ця, то й бу-де ко-ло-бок.

По-слу-ха-ла ба-ба, піш-ла в хиж-ку, на-змі-та-ла в за-сі-ку бо-ро-шен-ця, ви-то-пи-ла в пе-чі, за-мі-си-ла гар-нень-ко бо-рош-но, спе-кла ко-ло-бок та й по-кла-ла на вік-ні, щоб про-сти-гав.

А він ле-жав, ле-жав на вік-ні, а то-ді з вік-на на призь-бу, а з призь-би на зем-лю в двір, а з дво-ру за во-ро-та та й по-біг, по-ко-тив-ся до-ро-го-ю.

Бі-житъ та й бі-житъ до-ро-го-ю, ко-ли це на-зуст-річ йо-му зай-чик.

— Ко-ло-бок, ко-ло-бок, я те-бе з'їм!

— Не їж ме-не, зай-чи-ку, я то-бі пі-сень-ку за-спі-ва-ю.

— А-ну за-спі-вай!

— Я по за-сі-ку ме-те-ний,
Я із бо-рош-на спе-че-ний,
Я від ба-би утік,
Я від ді-да утік,
То й від те-бе, зай-чи-ку, вте-чу!

Та й по-біг...

